

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: Lena Szulińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11.07.2017 r. sprawy
przeciwko

P. K. ur. (...) w W., s. J. i K.

oskarżonego o to, że:

1. działając jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w dniu (...) uchylał się od opodatkowania podatkiem akcyzowym poprzez niezłożenie Naczelnikowi Urzędu Celnego (...) w W. przy ul. (...) w W., deklaracji podatkowej (...) z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki B. (...) rok produkcji (...) o numerze nadwozia (...), sprzedanego przez podatnika przed pierwszą rejestracją w kraju w dniu (...), przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 11.827,00 zł.,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54§1 i 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;

2. działając jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w dniu (...) uchylał się od opodatkowania podatkiem akcyzowym poprzez niezłożenie Naczelnikowi Urzędu Celnego (...) w W. przy ul. (...) w W., deklaracji podatkowej (...) z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki A. (...) rok produkcji (...) o numerze nadwozia (...), zarejestrowanego na terytorium kraju w dniu (...), przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 20.041,00 zł.,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54§1 i 2 kks w zw. z art. 9§3 kks;

o r z e k a

I. oskarżonego P. K. uznaje za winnego dokonania czynu zarzucanego w punkcie pierwszym aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 54§ 1 i 2 kks wymierza mu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 100,00 (sto) złotych;

II. oskarżonego P. K. uznaje za winnego dokonania czynu zarzucanego w punkcie drugim aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 54§ 1 i 2 kks wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 100,00 (sto) złotych;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny i wymierza karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 (stu) złotych;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. wynagrodzenie w kwocie 1080,00 zł + VAT za obronę oskarżonego z urzędu;

V. na podstawie art. 627 kpk obciąża oskarżonego opłatą w kwocie 1500,00 (tysiąc pięćset) złotych oraz pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 90 (dziewięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt III K 128/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 lipca 2017 roku

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. był prezesem zarządu (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. od dnia (...) przedmiotem działalności spółki była między innymi sprzedaż hurtowa pojazdów mechanicznych.

(...) sp. z o. o. z siedzibą w W. nabyła w N. samochód marki B. (...) nr identyfikacyjny VIN (...), który był zarejestrowany w N. jako samochód ciężarowy. Po przewiezieniu na teren P. samochód ten był opisany jako samochód ciężarowy, co wynikało m. in. z dowodu rejestracyjnego pojazdu. Następnie w dniu (...) zostało przeprowadzone badanie techniczne w/w pojazdu w (...) w W., z którego został sporządzony dokument identyfikacji pojazdu w którym w punkcie 9 rodzaj pojazdu podano – samochód ciężarowy. W dniu (...) (...) Sp. z o. o. w W. sprzedała w/w samochód (...) Sp. z o. o. w W. i wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 104.000 zł, na fakturze w miejscu nazwy towaru zostało wpisane: B. (...) ciężarowy N. (...) czarny. P. K. do dnia (...) jako prezes zarządu (...) sp. z o. o. w W. nie złożył deklaracji z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego przedmiotowego pojazdu oraz nie obliczył i nie zapłacił należnego podatku akcyzowego w kwocie 11.827 zł.

Następnie w dniu (...) (...) Sp. z o. o. w S. złożyła wniosek do Starostwa Powiatowego w M. o rejestrację przedmiotowego samochodu jako samochodu ciężarowego. W dniu (...) do firmy Usługi (...) mieszczącej się w W., samochód B. (...) został zmieniony z ciężarowego na osobowy. Z pojazdu wymontowano urządzenia samochodu ciężarowego tj. przegrodę oddzielającą część pasażerską od towarowej, zamontowano trzyosobową kanapę pasażerską z pasami oraz zagłówkami. Za wykonaną usługę (...) wystawił (...) sp. z o. o. w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 147 zł. W tym samym dniu (...) sp. z o. o. złożyła wniosek do Starostwa Powiatowego w M. o dokonanie wpisu w dowodzie rejestracyjnym samochodu poprzez zmianę rodzaju z ciężarowego na osobowy. Jak wynika z pisma B. (...) z dnia (...). samochód B. (...) został wyprodukowany na podstawie europejskiej homologacji osobowej nr (...), typ pojazdu (...). czyli osobowy, pojazd nie otrzymał w P. homologacji ciężarowej.

Spółka (...) sp. z o. o. w W. nabyła w N. również samochód A. (...), rok prod. (...), (...), który był zarejestrowany w N. jako samochód ciężarowy. Jak wynikało z dowodu rejestracyjnego pojazdu, samochód ten był samochodem ciężarowym, wyposażonym w zamontowaną na stałe ścianą działową za siedzeniami przednimi. W dniu (...) zostało przeprowadzone badanie techniczne przedmiotowego pojazdu, w którym jako rodzaj pojazdu wpisano ciężarowy. W dniu (...) (...) sp. z o. o. w W. sprzedała przedmiotowy samochód A. (...) T. M. w L., wystawiając fakturę VAT nr (...) na kwotę 169.500 zł, w której w rubryce nazwa towaru widniało A. (...), ciężarowy, rok (...) W dniu (...). T. M. zarejestrował przedmiotowy samochód. Podobnie jak w przypadku poprzedniego samochodu B., również tutaj, P. K. jako prezes zarządu (...) sp. z o. o. w W. nie złożył deklaracji z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego przedmiotowego pojazdu oraz nie obliczył i nie zapłacił należnego podatku akcyzowego w kwocie 20.041,00 zł. Z przeprowadzonych w dniu (...) oględzin przedmiotowego pojazdu wynikało, że wewnątrz samochodu stanowiła jednolita przestrzeń, nie stwierdzono ściany działowej za przednimi siedzeniami. W piśmie datowanym na dzień (...) V. (...) wskazał, że samochód A. (...) nr nadwozia (...) został wyprodukowany jako osobowy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka **J. K. (k.183) one dotyczą umorzzonego czynu (A. (...))**, zeznań świadka A. B. (k.184), zeznań świadka A. O. (k.221), decyzji (k.24-27, 111-115, 116-120), dokumentów samochodu (k.30-87, 222-240), informacji w tłumaczeniu (k.252-253).

Oskarżony nie złożył w toku postępowania wyjaśnień, gdyż postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych (k.189). Nadto w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony nie stawiał się zaś Sąd nie miał wiedzy o jakimkolwiek prawdziwym miejscu pobytu bądź zamieszkania oskarżonego (k.337).

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego:

Wobec prowadzenia przedmiotowego postępowania w stosunku do nieobecnych, Sąd nie mógł dokonać oceny wyjaśnień oskarżonego. Natomiast ustalając stan faktyczny Sąd opierał się na materiale dowodowym między innymi w postaci zeznań świadków- A. B. (k.184) i A. O. (k.221) – funkcjonariuszek Służby Celnej, które prowadziły postępowania z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowych pojazdów tj. B. (...) i A. (...). A. B. wskazała, że do nabycia przez spółkę (...) sp. z o. o. w W. w której prezesem był P. K. samochodu B. (...) doszło w dniu (...) (data przeprowadzenia badania technicznego na terenie kraju w związku z brakiem możliwości ustalenia daty nabycia wewnątrzwspólnotowego). Świadek podniosła, że w trakcie drugiego badania w dniu (...) stwierdzono, że zostały zdemontowane urządzenia samochodu ciężarowego tj. kratka i zamontowana została tylna kanapa z pasami bezpieczeństwa. Świadczyło to, zdaniem świadka o przeprowadzeniu przeróbek mających na celu zmianę przeznaczenia pojazdu. Następnie w dniu (...) wystawiono fakturę VAT sprzedaży przez spółkę (...) w W. w/w samochodu na rzecz (...) w W.. Zaś w dniu (...) samochód został zarejestrowany na terenie kraju jako samochód ciężarowy. Nadto wskazała, że przedstawiciel B. w Polsce poinformował, że przedmiotowy samochód został wyprodukowany na homologacji osobowej przeznaczony do przewozu 5 osób. Nadwozie samochodu było całkiem przeszklone i samochód nie posiadał przegrody oddzielającej części pasażerskiej od towarowej. Podobnie, świadek A. O. która prowadziła postępowanie podatkowe dotyczące nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu marki A. (...). Świadek również w sposób szczegółowy opisała procedurę która miała miejsce w tym przypadku wskazała, że samochód został sprowadzony z N. Wskazała, że za dzień powstania obowiązku podatkowego został uznany dzień pierwszej czynności na terenie kraju, czyli dzień badania technicznego tj. (...) Od tego dnia, jak wskazał świadek. Podatnik miał 30 dni na zapłatę należnego podatku akcyzowego, miał czas najpóźniej do dnia rejestracji auta na terenie kraju. Dodała, że podatnik nie wykonał tego obowiązku. Nadmienila, że z informacji producenta A. (...) wynika, że samochód ten został wyprodukowany w wersji osobowej, a nie jest to samochód ciężarowy. Zdaniem Sądu zeznania świadków są pełne, jasne i rzeczowe, świadkowie zeznawali na okoliczność przeprowadzanych czynności służbowych zatem nie mieli interesu w tym żeby zeznawać na niekorzyść oskarżonego, a nadto ich zeznania znajdują potwierdzenie w dokumentach dołączonych do akt sprawy.

Istotne w niniejszej sprawie były dokumenty dołączone do akt sprawy w postaci decyzji Naczelnika Urzędu Celnego(...)w W. (k.24-27, 111-115, 116-120), które określają zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym (...) Sp. z o. o. w W. z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodów osobowych (...) w kwocie 11.827 zł i A. (...) w kwocie 20.041 zł. Nadto decyzja z dnia (...) potwierdza, że P. K. ponosi solidarną odpowiedzialność ze spółką (...) sp. z o. o. w W. z tytułu niewykonanego zobowiązania w/w spółki w podatku akcyzowym. Sąd uznał przedmiotowe dokumenty za wiarygodne, gdyż nie były kwestionowane przez strony postępowania, nadto zostały sporządzone przez uprawniony organ w przepisanej prawem formie.

Nie mniejszą wartość dowodową stanowiły dokumenty przedmiotowych samochodów (k.30-87, 222-240) to na ich podstawie możliwe było ustalenie pierwotnego stanu technicznego pojazdów po ich przewiezieniu na teren P. oraz ich późniejszymi modyfikacjami. Sąd również w tym przypadku nie znalazł powodu aby odmówić im wiary.

Z informacji w tłumaczeniu wynika, że przedmiotowe samochody przed ich sprowadzeniem do P. były zarejestrowane na terenie N. jako samochody ciężarowe. Sąd również obdarzył ten dokument wiarygodnością, gdyż został sporządzony przez uprawniony organ.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Oskarżonemu P. K. zarzucono popełnienie trzech czynów. Odnośnie czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia Sąd w dniu 11 lipca 2017r. umorzył postępowanie karne wobec jego przedawnienia. Natomiast pozostałe dwa zarzucane oskarżonemu czyny wyczerpywały znamiona art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Przepis art. 54 k.k.s. penalizuje nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania. Ta ostatnia jest konkretyzacją przedmiotu opodatkowania. Podstawa zatem opodatkowania to ilościowo lub wartościowo ujęty przedmiot podatku. Przedmiot podatku jest bowiem tylko ogólnie ujętym stanem faktycznym, z którym ustawa łączy obowiązek podatkowy (faktem, przedmiotem, stanem), natomiast podstawa wymiaru to konkretyzacja ogólnej normy prawnej określającej przedmiot podatku sprowadzająca ją do określonego podmiotu i do szczegółowo określonej części przedmiotu podatku (vide A. Gomułowicz, J. Małecki, Podatki, s. 119). Penalizuje także niezłożenie deklaracji. Pozostaje ono w związku z uchylaniem się od opodatkowania i naraża podatek na uszczuplenie.

W praktyce niezgłoszenie obowiązku podatkowego polega właśnie na zaniechaniu złożenia deklaracji. Przez jej złożenie wskazuje się, że miało miejsce zdarzenie czy stan powodujący powstanie stosunku podatkowoprawnego oraz podaje się w niej wielkość podstawy opodatkowania dotyczącej danego podatnika. Z dyspozycji art. 54 k.k.s. wynika, że deklaracja ujawniająca przedmiot i podstawę opodatkowania winna być złożona "właściwemu organowi". Chodzi tu zasadniczo o organy podatkowe pierwszoinstancyjne, gdyż to właśnie im ujawnia się przedmiot i podstawę opodatkowania. Właściwość organu wskazują poszczególne ustawy podatkowe. Wydaje się, że można zgodzić się z poglądem, według którego ujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania organowi niewłaściwemu trudno uznać za działanie podjęte w celu uchylania się od opodatkowania (Bartosiewicz, Kubacki, Kodeks, 2005, s. 280–281). Delikt skarbowy z art. 54 k.k.s. należy do kategorii indywidualnych właściwych. Jego bowiem podmiotem może być wyłącznie podatnik. Definicję legalną podatnika zawiera art. 7 Ordynacji Podatkowej, według którego jest nim osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Ustawy podatkowe mogą ustanawiać podatnikami także inne podmioty.

Strona podmiotowa typu czynu określonego w art. 54 k.k.s. polega na umyślności. Jak się wydaje, określenie: "uchylania się od opodatkowania" wskazuje na to, że omówione wyżej znamiona czasownikowe, do których owo "uchylanie" się odnosi (czyli nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania albo niezłożenie deklaracji) mogą być zrealizowane wyłącznie cum dolo directo (w zamiarze bezpośrednim). Ponadto, określenie "uchylania" zdaje się jeszcze wskazywać na to, że zaniechanie sprawcy powinno być podyktowane właśnie chęcią uchylenia się od obowiązku podatkowego, co immanentnie związane jest z narażeniem podatku na uszczuplenie. Jest to więc, jak się wydaje, tzw. typ kierunkowy "zabarwiony" celem uchylenia się od zapłacenia należnego podatku (tak też przyjmują: Prusak, Kodeks, t. II, s. 55 oraz Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 265). Typ czynu określony w art. 54 k.k.s. ma charakter skutkowy albowiem dla jego dokonania wymagane jest wystąpienie skutku w postaci narażenia podatku na uszczuplenie (vide V. Konarska-Wrzošek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 210). Wartość kwoty podatku narażonego na uszczuplenie stanowi kryterium rozwarstwienia tego deliktu skarbowego na typ podstawowy i uprzywilejowany przestępstwa skarbowego oraz wykroczenie skarbowe. Zgodnie z art. 53 § 14 k.k.s. mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. W niniejszej sprawie oskarżony łącznie naraził na uszczuplenie należności publicznoprawne w postaci należnych podatków w kwocie 225.935,00 zł. W (...) wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę wynosiła 1276 zł brutto, zatem dwustukrotność tej kwoty wynosiłaby 255.200 zł. Zatem należało przyjąć, iż kwota narażonego podatku jest małej wartości.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że oskarżony jako prezes spółki (...) sp. z o. o. w W. nabył przedmiotowe samochody w N. i po przewiezieniu ich do P. jako samochodów ciężarowych, które następnie zostały przerobione na samochody osobowe poprzez wymontowanie elementów ciężarowych m. in. poprzez odinstalowanie kratki dzielącej część dla pasażerów od części towarowej, sprzedał je i nie złożył deklaracji z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowych pojazdów oraz nie obliczył i nie zapłacił należnego podatku akcyzowego. W tym zakresie Sąd w pełni podziela argumentację wskazaną w wydanych w sprawie decyzjach Naczelnika Urzędu Celnego, w których wskazano, że zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, do celów poboru akcyzy i oznaczania

wyrobów akcyzowych znakami akcyzy stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1 z późn. zm ; Dz Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2. t. 2. str. 382 z późn. zm.i. Związanie organów podatkowych takim sposobem klasyfikacji uniemożliwia uwzględnianie przez nie klasyfikacji tego samego wyrobu; dokonanej dla innych celów. np. rejestracyjnych, ewidencyjnych.

Zgodnie z art. 100 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym, samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów. które nie wymagają rejestracji zgodnie z przepisami o ruchu drogowym. Za samochody osobowe rozumie się pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702 włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem skuterów śnieżnych o kodzie CN 8703 10 IR pojazdów typu meleks o kodzie CN 8703 10 18 oraz pojazdów typu quad o kodzie CN 8703 10 18. Klasyfikacja pewnych pojazdów mechanicznych objętych pozycją 8703 jest wyznaczona przez pewne cechy, które wskazują, że te pojazdy są głównie przeznaczone do przewozu osób, a nie transportu towarów. Do tej kategorii pojazdów mechanicznych włączone są pojazdy powszechnie zwane jako wielozadaniowe. Przejawem cech projektowych zwykle stosowanych do pojazdów, które objęte są tą pozycją, są następujące cechy :

a)obecność stałych siedzeń z wyposażeniem zabezpieczającym (np. pasy bezpieczeństwa lub punkty kotwice oraz wyposażenie do zainstalowania pasów bezpieczeństwa) dla każdej osoby lub obecność stałych punktów kotwiących i wyposażenie do zainstalowania siedzeń i wyposażenia zabezpieczającego w przestrzeni tylnej powierzchni dla kierowcy i przestrzeni

siedzeń pasażerów : takie siedzenia mogą być zamocowane na stałe, składające się ze zdejmowanych z punktów kotwiących lub składanych;

b)obecność tylnych okien wzdłuż dwubocznych paneli;

c)obecność przesuwanych, wahadłowych lub podnoszonych drzwi (jedne lub więcej) z oknami na bocznych panelach lub z tyłu;

d)brak stałego panela lub przegrody pomiędzy przestrzenią dla kierowcy i przednich siedzeń pasażerów a przestrzenią tylną, która może używana zarówno do przewozu osób jak i towarów ;

e)wyposażenie całego wnętrza pojazdu w sposób kojarzony z częścią pojazdu przeznaczoną dla pasażerów (np. dywaniki, wentylacja, oświetlenie, popielniczki).

Klasyfikacja taryfowa pojazdów samochodowych zależna jest więc od ich cech zewnętrznych, przy czym grupowanie tych pojazdów w świetle obowiązujących przepisów

mchu drogowego nie może mieć znaczenia dla ustalenia kodu CN.

Słusznie uznano, że samochód B. (...) spełnia .kryteria umożliwiające, zaklasyfikowanie go do kodu (...). co jest równoznaczne z uznaniem go za samochód osobowy, od którego wymagana jest zapłata podatku akcyzowego.

Przy klasyfikacji samochodu marki B. (...) rok proc. (...). nr (...). pojemność silnika 2993 cm⁽³⁾ posłużono się wyjaśnieniami dotyczącymi samochodów typu wan. Wskazano, że pojazd typu wan. z więcej niż jednym rzędem siedzeń, musi spełniać wskazania podane w Notach wyjaśniających do HS do pozycji 8703. Jednakże pojazd typu wan z jednym rzędem siedzeń i nieposiadający żadnych stałych punktów ich kotwiczenia oraz urządzeń do instalowania siedzeń i bez wyposażenia bezpieczeństwa, znajdujących się w tylnej części pojazdu, ma być klasyfikowany de pozycji 8704, nawet jeżeli posiada stałą płytę lub przegrodę pomiędzy przestrzenią dla osób a powierzchnią ładunkową lub

okna w panelach bocznych. Jednakże głównym kryterium decydującymi o zaklasyfikowaniu danego pojazdu do kodu (...) lub (...) jest stwierdzenie, czy zasadniczo służy on do przewozu osób czy też towarów. Przyjmując średnią wagę pasażera 70 kg oraz że samochód w momencie przemieszczenia na terytorium kraju posiadał 5 miejsc siedzących (2 miejsca siedzące zgodnie z niemieckim dowodem rejestracyjnym oraz punkty kotwiące do mocowania tylnej kanapy z 3 miejscami siedzącymi) otrzymujemy proporcję 350 kg (część pasażerska) do 390 kg (część towarowa). O zastosowaniu klasyfikacji towarowej pojazdu decyduje sposób jego wykorzystania oraz jego budowa. W myśl reguły 2a Ogólnych Reguł Interpretacji Nomenklatury Scalonej (ORINS), wszelkie informacje o wyrobie zawarte w treści pozycji dotyczą wyrobu niekompletnego lub niegotowego pod warunkiem, że posiada on zasadniczy charakter wyrobu kompletnego lub gotowego. Informacje te dotyczą także wyrobu kompletnego lub gotowego znajdującego się w stanie niezmontowanym lub rozmontowanym. Na prawidłową klasyfikację przedmiotowego pojazdu do poz. 8703 CN, nie mają zatem wpływu demontaże i montaż poszczególnych elementów jego wyposażenia dokonywane w czasie eksploatacji pojazdu.

Nadwozie nabytego wewnątrzspółnotowo pojazdu, w pełni spełnia definicję nadwozia samochodu osobowego. Zamontowanie w okresie późniejszym przegrody w postaci kratki oddzielającej część przeznaczoną dla kierowcy i pasażerów od pozostałej części pojazdu świadczy tylko o dokonaniu pewnych czynności adaptacyjnych przystosowujących pojazd do spełnienia warunków określonych w przepisach komunikacyjnych do przewozu towarów, umożliwiających zarejestrowanie pojazdu jako ciężarowy. (...) GmbH Sp. z o.o. Oddział w P. poinformował, że przedmiotowy pojazd został wyprodukowany jako samochód osobowy, co pozwala stwierdzić, że został wyposażony w standardowe wnętrze dedykowane do przewozu osób, a więc przeszklenia w części tylnej i bocznej, siedzenia z wyposażeniem zabezpieczającym dla każdej osób, stałe punkty kotwiące do zainstalowania pasów bezpieczeństwa oraz siedzeń i wyposażenie zabezpieczające w przestrzeni tylnej. Wymienione cechy wyraźnie wskazują na przeznaczenie tych pojazdów do przewozu osób ponieważ nie produkuje się pojazdów z takim wyposażeniem do przewozu ładunków. Przeznaczenie pojazdu nadawane jest przez producenta i jest osiągnięte poprzez zaprojektowaną w tym celu konstrukcję pojazdu. Podobnie w przypadku samochodu A (...). Z protokołu oględzin z dnia (...) wynika, że poddany oględzinom samochód A (...) posiada szereg cech przesądających o zaklasyfikowaniu go jako samochodu osobowego. Wskazano, że pojazd nie posiada wewnątrz zamkniętej przestrzeni dla kierowcy i pasażera, a część pasażerska od towarowej nie została oddzielona kratką charakteryzującą się możliwością jej demontażu. Dalej podniesiono, że w pojeździe zamontowano pięć drzwi przeszklonych, posiadających elektryczne sterowanie, natomiast wnętrze samochodu wyposażone jest w charakterystyczny dla przedziału osobowego (wnętrze w całości tapicerowane, wyposażone w oświetlenie wewnętrzne, nawiewy wentylacji, dywaniki, automatyczna klimatyzacja). Nadto w piśmie z dnia (...) V. (...) wskazał, że samochód A (...) został wyprodukowany jako osobowy (k.240).

Naczelnik urzędu Celnego uznał zatem, że przedmiotowe samochody zarówno B (...) i A (...) w momencie ich nabycia wewnątrzspółnotowego były zasadniczo przeznaczone do przewozu osób, a nie towarów.

W myśl art. 106 ust. 2 ustawy z dnia 06 grudnia 2008r. o podatku akcyzowym, podatnik z tytułu nabycia samochodu osobowego jest obowiązany po dokonaniu jego przemieszczenia na terytorium kraju, bez wezwania organu podatkowego złożyć deklarację uproszczoną według ustalonego wzoru, właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w terminie 14 dni, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego, nie później jednak niż w dniu rejestracji samochodu osobowego na terytorium kraju, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 106 ust. 3 w/w ustawy podatnik z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego jest obowiązany po dokonaniu jego przemieszczenia na terytorium kraju, bez wezwania organu podatkowego dokonać obliczenia i zapłaty na rachunek właściwej izby celnej, akcyzy w terminie 30 dni, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego, nie później jednak niż w dniu rejestracji samochodu osobowego na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

W niniejszej sprawie oskarżony mimo ciążącego na nim obowiązku nie złożył w urzędzie celnym deklaracji podatkowej AKCU z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodów osobowych B (...) i A (...), nie obliczył i nie zapłacił akcyzy. Termin 14 – dniowy w przypadku samochodu B (...) upłynął w dniu (...). (dniu sprzedaży pojazdu na

terytorium P.), natomiast odnośnie samochodu A. (...) wymagany termin wpłaty podatku akcyzowego upłynął w dniu (...) (dzień rejestracji pojazdu na terytorium kraju).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż sprawstwo i wina P. K. w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości. Od strony podmiotowej czynu oskarżonego charakteryzuje wina umyślna, oskarżony będąc osobą dorosłą, sprawną umysłowo, prowadzącą działalność o charakterze handlowym zajmującą się sprzedażą i sprawdzeniem samochodów z zagranicy, winien zdawać sobie sprawę z ciążących na nim obowiązków podatkowych.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, Sąd uznał, iż są szkodliwe społecznie, na taką ocenę miało działać oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną. Sąd jako okoliczności łagodzące wziął pod uwagę iż łączna kwota narażonego podatku jest małej wartości oraz uprzednią niekaralność oskarżonego (karta karna). Mając na uwadze stopień zawinienia P. K. społeczną szkodliwość jego czynów oraz powołane okoliczności łagodzące, Sąd uznał, iż za czyn 1 wyroku z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. sprawiedliwa i wyważona kara, biorąca pod uwagę wysokość kwoty podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie, będzie kara 60 stawek dziennych grzywny przy określeniu jednej stawki na kwotę 100 zł. Natomiast za czyn 2 wyroku z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. stosowaną karą będzie kara 100 stawek dziennych grzywny przy określeniu jednej stawki na kwotę 100 zł. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego kary grzywny i wymierzył karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100,00 (stu) złotych. Wymierzona kara łączna jest karą sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą elementy przedmiotowe jak też podmiotowe charakteryzujące czyny oskarżonego, a nadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne. Zaznaczyć wypada, iż biorąc pod uwagę łączną kwotę narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci należnych podatków kara ta jawi się jako stosunkowo łagodna, niemniej mimo to spełni ona swoje cele w stosunku do P. K..

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. wynagrodzenie w kwocie 1080,00 zł + VAT za obronę oskarżonego z urzędu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k.